

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 36.

Ottende Session.

25de Møde.

Torsdagen den 20de Januar.

(Forts.)

Süttichau: Efter de Bemærkninger, der fra flere Sider allerede ere fremkomne, er det kun nogle faa Ord, jeg skal tillade mig at fremsøre. Naar det i § 2 i Almindelighed er foreskrevet, at naar en smitsom Sygdom udbreder sig, skal Cieren af et angrebet Dyr tilkalde en til sammes Behandling berettiget Dyrslæge eller derom gjøre Anmeldelse til vedkommende Politimester — saa mener jeg, at dette ikke kan forstaaes om alle smitsomme Sygdomme. Der er navnlig blandt Hestene en Sygdom, som er meget almindelig, og som ogsaa ansees for smitsom, nemlig Krop; den kan dog vistnok ikke være indbefattet iblandt de Sygdomme, hvorpaa alle de Bestemmelser, der ere indbefattede i § 2, kunne komme til Anvendelse. Det er nemlig en Sygdom, som de fleste Landmænd selv behandle og kurerer Dyret for, og hvor man sjeldent, naar den ikke udarter til en høj Grad, tilkalder Dyrslæger; man giver Hesten de almindelige Midler, som sædvanlig have tilfølgelse, at den kommer sig. Jeg kunde derfor ønske en Udtalelse om, at denne § ikke kan være anvendelig paa den nævnte Sygdom og maaskee heller ikke paa flere andre Sygdomme af mindre Betydning. Jeg kunde dernæst ønske at kjende Grunden til, at ikke Heste, der blive dræbte paa Grund af Sutte, skulle erstattes ligesaa fuldstændigt som Dvæg. I § 11 staaer der anført, at alle Udgifter, som medgaae til smittede eller for Smitte mistænkte Huusdyrs Røgt og Kuur og hvad dermed

staaer i Forbindelse, skulle betales af Cieren. Dette synes mig at være en temmelig indgribende Forholdsregel; thi at en Cier skal betale Dyrslægens Arbejde samt Røgt og Pleie og Medicin, fordi en Autoritet foreskriver en vis Behandling for nogle af hans Huusdyr, der ikke seje Noget, det forekommer mig temmelig haardt. Det synes, at Villighed udtræver, at naar det viser sig, at et Huusdyr ikke har feilet Noget, saa kan man ikke forlange, at Cieren skal betale de Udgifter, der ere en Følge af, at en Autoritet har troet, at et saadant Dyr var sygt. Jeg skal derfor henstille til Udvalgets nærmere Overveielse, om der mulligen ved Redaktionen kunde skee nogen Forandring i Udtrykket. Slutteligen skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg vilde have foretrukket, om man var bleven staaende ved Lovudkastets Bestemmelse om den Naade, hvorpaa Dyrslægerne have at forholde sig, naar de finde, at der er udbrudt en smitsom Sygdom i Egnen. Det er vistnok ikke gjorligt at tillægge Dyrslægerne den Myndighed, som Udvalget har troet at burde foretrække, uden at man derved tillige gjør dem til en Autoritet. Jeg troer ogsaa, at i Almindelighed vil enhver Landmand, som kommer til den Overbeviisning, at der iblandt hans Creaturer er udbrudt en farlig smitsom Sygdom, med Begjærlighed gribe til de Midler, som en fornøstlig Dyrslæge foreskriver ham, saa at der vistnok ikke vil behøves nogen Evang i saa Henseende; men skal der bruges Evang, forekommer det mig, at den bør udgaae fra Dyrigheden og ikke fra nogen Anden.

Ordføreren: Hvad dette sidste Punkt angaaer, da har Udvalget netop støttet sit Forslag paa den Overbeviisning, at de Tilfælde,